

[C. J. F. Sven.]

men jeg kan ikke lide, at Lovgivningsmagten blot faar Skær af at ville benytte sig af sin Magtstilling, naar man kontraktmæssigt har indgaaet visse Forpligtelser.

Derfor synes jeg, man i et Spørgsmaal som dette maa stille sig paa den Maade, at man paa Forhaand klarer sig med Nationalbanken, saa meget mere som denne Bank yderligere har erklæret sig villig til at optage en Forhandling om Spørgsmaalet. Men den højtærede Handelsminister har øjensynligt i denne § 22 ønsket at faa, om jeg saa maa sige, gode Kort paa Haanden, der smagte lidt af, at man kunde anvende Magtbud overfor Nationalbanken. Det synes jeg er uheldigt, og jeg tror, det er unødvendigt, for jeg tror efter de Skrivelser, der foreligger for Nationalbanken, at det vilde være meget let at naa til et Resultat; men kommer man først med en Slags Knytæve og siger: Saadan og saadan bestemmer vi, I skal ind under Bankloven, men vi giver Handelsministeren Bemyndigelse til at dispensere, hvis han finder det nødvendigt, saa er Forhandlingerne kommet ind i en daarlig Skure, og derfor vil jeg for mit Vedkommende ikke kunne gaa med til den foreslaaede § 22.

Saa har jeg i øvrigt en mere almindelig Indvending at gøre mod Lovforslaget, nemlig den, at det i noget for høj Grad tillægger Handelsministeren og Bankinspektøren den absolutte Afgørelse, selv i Spørgsmaal, der drejer sig om Fortolkninger af Loven; det begynder allerede i § 2, sidste Stykke, hvor det hedder:

„I Tvivlstilfælde afgør Ministeren for Handel og Industri endeligt, hvorvidt et Erhvervsforetagende omfattes af denne Lov.“

Jeg synes, det er naturligt, at man lader den endelige Lovfortolkning blive under Domstolene og ikke lader den gaa over til det rent administrative Skøn. Hvis man ikke mener, at den foreslaaede Formulering er tilstrækkelig klar — nu vel, saa maa man lave den om, saaledes at den bliver klar; men lade det hele svømme paa en tilfældig Handelsministers Skøn i de enkelte Tilfælde finder jeg af principielle Grunde meget uheldigt.

Udenfor Lovforslaget er holdt Andelskasser og kooperative Sparekasser, eller

hvad det er, de kaldes. Om disse udtalte den højtærede Handelsminister i sin Fremsettelsestale nogle ualmindelig gode og fornuftige Ord, som jeg gerne vil takke ham for. Det er ingen Hemmelighed, at vi fra vor Side Gang paa Gang har hævdet, at der overfor Andelsbevægelsen burde anlægges et lignende Synspunkt som overfor de private Erhverv, og det glæder mig da at se, at den højtærede Handelsminister, for saa vidt angaar Andelskasser og kooperative Virksomheder, der giver sig af med Sparevirksomhed, er inde paa den samme Tankegang, idet den højtærede Handelsminister ret udførligt gaar ind paa det og konkluderer deri, at vi trænger til at faa Lovbestemmelser med Hensyn til de Andelselskaber, der virker som Sparekasser eller Opsamlere af Indlaansmidler.

Jeg vil gerne opfordre den højtærede Handelsminister til at udtale sig om, hvorvidt det fra hans eller Ministeriets Side er Hensigten at fremsætte Lovforslag i saa Henseende; thi de udmærkede Ord kan jo være meget gode, men det er Resultater, vi hungrer efter, og det vilde være rart, om Ministeriet ogsaa i Gerningen vilde gaa ind paa de sunde og rigtige Tanker, her er fremsat, saaledes at vi i Lovforslags Form kunde faa Bestemmelser om Andelskasser og kooperative Virksomheder, der driver Sparekassevirksomhed.

Jeg skal hermed slutte, idet jeg ligesom den ærede sidste Taler tilsiger mit Partis Beredvillighed til en saglig Forhandling om dette Lovforslag; men jeg vil ikke undlade at betone, at efter det, jeg har oplyst om Forholdet til Aktieselskabsloven, vil det være i høj Grad nødvendigt, at disse to Lovforslag sambejdes, og det er derfor muligt, at der vil medgaa nogen Tid, inden der naas et Resultat. Men vort Parti deler fuldt ud den Anskuelse, her er kommet til Orde, at vi anstændigvis ikke ret længe kan blive ved at trænere denne Sag, nu maa den have en Ende; om det lykkes i denne Samling, skal jeg ikke kunne sige, vi er jo allerede langt fremme i Samlingen, men vi vil gøre vort til, at dette Lovforslag, denne Banklov nu kan finde sit endelige Leje.

Rasmussen (Gylling): De tre Ordførere, der hidtil har haft Ordet, har hilst paa denne Sag som en god gammel Ven, der